

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 8. Tentationum origo, & qui ijs obnoxij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

§. VIII.

Tentationum origo, & qui iis obnoxij.

Inimicitias ponam &c. Gen. 3. 17. Quare ita dicitur? quia hinc manifestè ostenditur; non posse nos à diabolo tentari, nisi per illam animalem partem, quæ quasi mulieris imaginem, vel exemplum, in uno ipso homine ostendit. S. August. l. 2. de Gen. contra Manich. Habet in se unusquisque Adam, & Evam. Sicut enim in illa prima hominis transgressione suggestit serpens, delectata est Eva, consentit Adam: sic & quotidie fieri videmus; dum suggerit diabolus, delectatur Caro, consentit spiritus. S. Gregor. in 3. Pf. poenit.

Tum demum diabolus homini præcipuè infidari, & insultare, consuevit; quando illum solitarium, & quasi seorsum ab aliis positum, cernit. Victor Antioch. in Marci 1.

Ducitur in desertum: ut ostendat nobis, quòd diabolus tentet nos, quando viderit solitarios, & non ab aliis adjuvos. Oportet igitur nos non temerè fidere nobis ipsis. Theophylactus apud Naxera in Jos. 19. §. 28.

Finis tentationum, finis est cupiditatum: quia causæ tentationum, causæ cupiditatum sunt. Causæ autem cupiditatum sunt, carnis oblectatio,

species gloriæ, aviditas potentæ. S. Ambros. l. 4. c. 14. in Luc. 4. Et consummata omni tentatione.

Miscellanea.

Hortus conclusus. Cant. 4. 12. Dicitur bis *hortus conclusus*: quia tentationes Mundi, & Carnis, non possunt intrare ad ipsam. Addit etiam, quòd est *fons signatus*: quia etiam tentationes diaboli non possunt ad eam ingredi. S. Thom. Aqu. hic Lect. 2.

Erras, erras, frater; si putas, unquam Christianum persecutionem non pati. Tunc maxime oppugnaris; si te oppugnari nescis. S. Hieron. tom. 3. ep. 1. Ad Heliodorum.

Nolite credere; nolite esse securi. Licet in modum stagni fufum æquor arideat; licet vix summa jacentis elementi spiritu terga crispentur: manos hic campus montes habet; intus inclusum est periculum, intus est hostis. Expedite rudentes, vela suspendite; Crux antennæ figatur in frontibus. Tranquillitas ista tempestas est. Idem ibidem.

Omnium tentationum hæc periculosissima est; aut non tentari; aut nescire, se tentari: ignavia enim ut plurimum, vel insensibilitati, non tentari, adscribendum est. S. Laurentius Just. de casto connub. c. 7.

TITULUS VI. TEPIDITAS.

§. I.

Labitur in pejus.

Hujus statua caput ex auro optimo erat; pectus autem, & brachia, de argento &c. Dan. 2. 32. Quæris lamentabilis hujus ruinæ causam? in promptu est: aureus incepit iustus; nec opus erat, ut ab auro subitò in lutum declinaret: satis fuit, quòd in argentum proximum degenerasset. Scilicet post fervorem tepor, nisi statim respicias, nescit, nisi in lethale frigus degenerare, Ramirez in Apoc. 3. ep. 7.

Vidit socrum ejus jacentem, & febricitantem. Matth. 8. 14. Febris, mortale peccatum, præmittit frigus negligentia bonorum operum. S. Vinc. Ferr. l. 1. fer. 5. post Oculi. Febris ex frigore oritur, & desinit in calorem. Sic febris animæ, id est, peccatum, sæpe oritur ex negligentia, & tepore: inde enim cupiditas, ardor luxuriæ, gulæ, superbiæ, accenditur. Febris gustum vitiat; quia ipse pravò humore infectus est: sic febris animæ facit, ut res divinæ, conaciones, lectiones spirituales, colloquia pia, monita sancta, ei desipiant. Cornelius hic.

Superseminavit Zizania, Matth. 13. 25. Torporis tempore vitiorum seminantur sentes; & ex exercitationis intermissione coalescunt. Secum autem inspirationis præfocant germen;

quoties mens noxiò sopore deprimitur. S. Laurent. Just. in Solenn. S. Joan. Evang.

Petrus verò sequebatur à longè. Luc. 22. 54. Et bene à longè sequebatur, jam proximus negaturo: neque enim negare potuisset, si Christo proximus adhesisset. S. Ambros. hic.

Incipiam evomere. Apoc. 3. 16. Notandum, quòd non dixit, evomam, sed *incipiam evomere*: quia, qui per teporem resolvitur, non subitò, nec ex tota gratia, deseritur, ut raptim ad malum relabatur. Sed gratià deferente; & ipsò primùm minima, deinde majora, contemne, paulatim succiditur; & gradatitudinem tibi dixit, *incipiam te evomere* &c. quia electi quique in fide, quasi cibus in stomacho per naturalem calorem decocti, per dilectionem membra Christi sunt per veram justificationem: & tepidi sine dilectione crudi evomuntur per reprobationem. Richardus à S. Vict. l. 1. h. c. 11.

Multi, postquam in ipsum ascenderunt cœli verticem; & omnem exhibuere tolerantiam; & in desertis morati sunt; nec in somnis quidem viderunt mulierem: quòd paulatim torpuerint; supplantati sunt & ad ipsum malitiæ barathrum devenerunt. S. Chrylost. hom. 77. ad pop. Antioch. tim à summis ad ima descendit; & tandem præcipitantur in ima ruit. Et pulchrè ad simi-

§. II.